

Όποιος δεν έκανε φτωχός, δεν γνωρίζει ίντα θα πει φτώχεια

**Γράφει ο Γιάννης Τσακπίνης,
Συνταγματάρχης (Π.Β.) ε.α.**

Όπως γνωρίζουμε, ο Θεός πρώτα δημιούργησε τη φύση και μετά επάνω της τοποθέτησε όλα τα φυτά και όλα τα ζώα. Στη συνέχεια έφερε στη ζωή και τον άνθρωπο. Του έδειξε όλο το απέραντο δημιούργημά του και του είπε: «Εσύ θα κατοικείς επάνω σε αυτήν εδώ τη γη. Θα χρησιμοποιείς τη νοημοσύνη που σου έδωσα, θα επιβάλλεσαι σε όλα τα δημιουργήματά μου και θα την εξουσιάζεις για να ζεις.

Σύμφωνα με την εντολή που πήρε ξεκίνησε αμέσως να εργάζεται για να εξασφαλίζει τη διατροφή και τη διαβίωσή του. Ο αγώνας του ήταν σκληρός αλλά με τη Θεία δύναμη και με τη δική του εργατικότητα τα κατάφερε να επιτυγχάνει τα απαραίτητα που είχε ανάγκη.

Όσο προχωρούσαν τα χρόνια όλο και προς το καλύτερο προχωρούσε και σιγά – σιγά έφευγε από την πολύ στερημένη ζωή που περνούσε και ερχότανε σε καλύτερη εποχή και στην πρόοδο που επιθυμούσε.

Περάσανε πολλοί αιώνες για να ελπίζει ύστερα από τα λίγα αυτοσχέδια μέσα που κατασκεύαζε για να συμβάλλουν προς το καλύτερο.

Η οικογένεια ήταν το μεγαλύτερο στήριγμα και όλοι μαζί δίνανε τον αγώνα με την ελπίδα ότι θα έχουν επιτυχίες. Η χώρα μας αυτά τα χρόνια είχε πολλές επιτυχίες και η ζωή των ανθρώπων βιάδιζε προς το καλύτερο.

Χάρη στη γενναιότητα που είχανε αυτά τα χρόνια οι Έλληνες ξεπερνούσανε τις δυσκολίες που συναντούσανε και προχωρούσανε με πίστη ότι τα όνειρά τους θα πραγματοποιηθούν και θα αγκαλιάσουν την πρόοδο που επιθυμούσανε.

Έτσι η ελληνική οικογένεια βρήκε τον δρόμο για καλύτερη ζωή από την γεωργία και από την κτηνοτροφία και λίγο από τα γράμματα και τις τέχνες και προχωρούσε για το μέλλον που επιδίωκε. Η αισιοδοξία της ήταν ορατή και χαμογελούσαν όλοι πως οι προσπάθειές τους δεν θα χαθούν.

Όμως μετά από λίγα χρόνια όλα αυτά χαθήκανε από την εμφάνιση του Μικρασιατικού πολέμου που ήταν η αιτία να έρθουν στη χώρα μας χιλιάδες Έλληνες για να κατοικήσουν μόνιμα κοντά μας. Έτσι πάλι επανήλθε η φτώχεια και αδυνατούσαν όλοι να έχουν διατροφή και διαβίωση και η ζωή τους κινδύνευε αυτή τη φορά περισσότερο να χαθεί.

Δυστυχώς αυτή η θλιβερή κατάσταση τους έφερε όλους πολύ πίσω και δεν μπορούσαν να το πιστέψουν αυτό που τους συνέβη. Προσευχές και παρακάλια προς τον Θεό και τους Αγίους να τους βοηθήσουν για να το ξεπεράσουν αυτό που τους βρήκε.

Όλοι μαζί ντόπιοι και Μικρασιάτες κάνανε υπομονή και συνεχίσανε με περισσότερες προσπάθειες εντατικά να εργάζονται σε όλες τις αγροτικές και κτηνοτροφικές δουλειές για να εξασφαλίζουν έστω το ψωμί και το λάδι τους που το είχαν άμεση ανάγκη. Την ημέρα όλα τα σπίτια στα χωριά ήταν κλειστά για τον λόγο ότι μεγάλοι και μικροί πηγαίνανε σε όλες τις εργασίες στα χωράφια και στα πρόβατά τους.

Περνούσαν άσχημες μέρες αλλά κάνανε την υπομονή τους ότι κάποια μέρα θα φέξει και γι' αυτούς να ξαναγνωρίσουν πάλι την καλύτερή τους ζωή που είχαν και πριν. Όταν φεύγανε από τη ζωή οι ηλικιωμένοι ερχότανε οι νεώτεροι και παίρνανε τη θέση τους σε όλα. Είχανε μάθει να κατασκευάζουν και πολλά αυτοσχέδια μέσα ιδικά στη γεωργία και είχανε καλύτερεύσει τη ζωή τους.

Πολλά από τα προϊόντα τους τα μεταφέρονε με τον γάϊδαρό τους στην πόλη προς πώληση προκειμένου να εξασφαλίζουν ανάγκες της διαβίωσής τους.

Αυτή η ζωή συνέχιζε αρκετά χρόνια και τα καταφέρονε να έχουν ξεφύγει από τους κινδύνους. Το ελπίζανε ότι θα έρθουν ξανά καλύτερες μέρες και θα ξεχαστούν τα βιώματά τους των περασμένων χρόνων.

Η κακή τους τύχη τους κυνηγούσε από πίσω και φορτωθήκανε και άλλες κακές ημέρες στην πλάτη τους από τον γερμανικό πόλεμο.

Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν όταν είδαν στον ουρανό να πετούν τα αεροπλάνα και να ρίχνουν το στρατό τους για να γίνουν κατακτητές της πατρίδας μας. Ήταν απίστευτο ότι θα είχαμε τόση καταστροφή από τους βάρβαρους Γερμανούς.

Δεν θα περιγράψουμε τις πολλές απώλειες που είχε ο τόπος μας και η χώρα μας αλλά θα αναφέρουμε πως πέρασε ο λαός μας όσοι είχανε την τύχη να ζήσουν.

Τα χρόνια της παράνομης παραμονής των φονιάδων Γερμανών εις τον τόπο μας στη διατροφή και στη διαβίωσή τους οι κάτοικοί μας είχανε δυστυχώς πολλές ελλείψεις σε όλα και όσοι είχανε μείνει δοκιμάσανε όλες αυτές τις στερήσεις.

Όλους τους είχε κυριέψει ο φόβος και αναγκαστήκανε να φύγουν από τα χωριά τους για τις σπηλιές της περιοχής τους για να κρυφτούν μήπως και σώσουν τη ζωή τους. Μεγάλοι και παιδιά εκεί δοκιμάσανε την χειρότερη πείνα της ζωής τους. Ειδικά τα μικρά παιδιά φωνάζανε συνέχεια, «μάννα πεινώ». Ευτυχώς που είχε εκεί κοντά ένας χωριανός τη μάνδρα των προβάτων του και πήγαινε και τους έφερνε γάλα. Όταν μετά από δέκα πέντε ημέρες που γυρίσανε στα σπίτια τους τότε μαγειρέψανε και φάγανε φαγητό αλλά δεν μπορούσαν να το καταπιούνε από τον φόβο που είχανε μέσα τους. Ορισμένες μέρες τα βράδια κοιμότανε χωρίς να φάνε φαγητό γιατί δεν είχανε.

Στο θέρος ότι προλάβανε θερίσανε και αλωνίσανε για να φάνε λίγο ψωμί. Τα πρόβατά τους είχανε μείνει στα βουνά μόνα τους και δεν είχανε φύγει λες και καταλάβανε τι συμβαίνει στο αφεντικό τους.

Πρέπει να πούμε ότι η πείνα τους ανάγκαζε να τρώνε και ότι βρισκανε και στην εξοχή όπως: βελάνια από τις βελανιδιές χαρούπια από τις χαρουπιές κ.λπ. και όταν τρώγανε πολλά είχανε σοβαρά προβλήματα στο στομάχι τους. Όσο για τον ρουχισμό τους που φορούσανε ήτανε γεμάτος από μπαλώματα που τα έραβε η κάθε μάννα του σπιτιού της.

Εκτός από την διατροφή και την διαβίωση που αντιμετώπιζαν, την παλιά εποχή υπήρχανε και ορισμένοι σοβαροί κίνδυνοι να χάσουν ακόμα και τη ζωή τους και ένας από αυτούς ήτανε: στην σπηλιά που είχανε πάει την γερμανική κατοχή ένας άνδρας την ώρα που κοιμότανε δέχθηκε δάγκωμα στο δεξί του

χέρι από σκορπιό όπως μας είχε πει ένας ηλικιωμένος που ήτανε τότε παιδί και βρισκότανε στη σπηλιά. Το πρωί το χέρι του είχε πρηστεί και πονούσε. Ένας έκοψε ένα αγκάθι από ασπάλαθο και του έκανε τσιμπήματα για να ματώσει να βγει το δηλητήριο. Ένας άλλος έτρεξε και έφερε γάλα προβάτων. Το ζεστάνανε και έβαλε όλο το χέρι μέσα στο γάλα για κάμποση ώρα. Σε λίγες ώρες αποχωρούσανε το πρήξιμο και ο πόνος και έγινε καλά.

Αυτά και πολλά άλλα ήτανε τα βιώματα των προγόνων μας των περασμένων εποχών που έχουν αφήσει πολλά σημάδια στα σώματα αυτών που έχουν φύγει και αυτών που είναι σήμερα στη ζωή.

Όταν φύγανε οι Γερμανοί από τη χώρα μας αμέσως όλος ο λαός μας έβαλε γρήγορη πλώρη στα γράμματα και σε όλα τα επαγγέλματα να εργάζεται για να φύγει από την φτώχεια τόσων ετών και να ελπίζει στην άμεση πρόοδο και ανάπτυξη για να γνωρίσει ένα μέλλον προοδευτικό που το επιθυμούσε πριν πολλά χρόνια.

Τελειώνοντας οφείλουμε να πούμε ότι: που είναι σήμερα όλοι αυτοί οι άνθρωποι όλων των εποχών που έχουν ζήσει την φτώχεια στη διατροφή και στη διαβίωση ο καθένας στην εποχή του για να μας ομολογήσει την αλήθεια αυτών γιατί μόνο όποιος έκανε φτωχός γνωρίζει τι θα πει φτώχεια.

Ακόμα και για περισσότερη σιγουριά αν ήτανε δυνατόν μόνο ένας από όλους αυτούς να γύριζε πίσω και να έλεγε σε όλους τους νέους μας, όλα τα βιώματα που ζήσανε οι πρόγονοί τους, τότε μόνο και αυτοί θα τους λέγανε ένα ευχαριστώ για το δώρο της ζωής που τους χαρίσανε..__

